

Arrest

**nr. 159.394 van 24 december 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2015 om 11u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 oktober 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De verzoekende partij verklaart minderjarig te zijn en een voogdij wordt ingesteld.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Hongarije op 16 juli 2015 en dat zij op 15 augustus 2015 een asielaanvraag indiende in Hongarije en dat zij op 24 september 2015 in Duitsland een asielaanvraag indiende.

1.3. De verzoekende partij verklaart minderjarig te zijn doch ingevolge een medisch onderzoek verricht te UZ Antwerpen op 5 november 2015 wordt de leeftijd van de verzoekende partij, op datum van het onderzoek, op 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar geschat.

1.4. Op 18 november 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten.

1.5. Op 19 november 2015 wordt de op 20 oktober 2015 ingestelde voogdij opgeheven.

1.6. Op 23 november 2015 wijzen de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek af.

1.7. Op 3 december 2015 wordt de verzoekende partij gehoord.

1.8. Op 3 december 2015 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot herziening conform artikel 5 (2) van Verordening 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, aan de Duitse autoriteiten.

1.9. Op 10 december 2015 stemmen de Duitse autoriteiten in met het verzoek tot terugname conform artikel 18 (1) b van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013).

1.10. Op 14 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 20.10.2015 asiel in België. Hij legde geen documenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Hongarije op 18.07.2015 en dat hij op 15.08.2015 asiel vroeg in Hongarije en op 24.09.2015 in Duitsland.

Bij zijn aanmelding op 20.10.2015 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31.10.1998. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 05.11.2015 werd te UZ Antwerpen een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 28,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,5 jaar een goede schatting is. De op 20.10.2015 ingestelde voogdij werd op 19.11.2015 opgeheven.

De betrokkene werd gehoord op 03.12.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer vier maanden geleden verliet. Hij reisde via Iran en Turkije en kwam het grondgebied van de lidstaten een eerste maal

binnen via Bulgarije. Na enkele dagen verliet hij Bulgarije en via Servië trok hij verder naar Hongarije, waar hij naar eigen zeggen geen asiel vroeg. Na een verblijf van een vijftal dagen vervolgde hij zijn weg naar Duitsland, waar hij asiel vroeg en ongeveer een maand in een opvangcentrum verbleef alvorens verder te reizen naar België. Op 18.11.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die ons verzoek op 23.11.2015 afwezen. Op 03.12.2015 werd een verzoek tot herziening volgens artikel 5(2) van Verordening 1560/2003 gericht, waarop de Duitse instanties op 10.12.2015 met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

De betrokkene stelde dat een langs moederszijde met een smokkelaar afspraak dat de betrokkene naar België zou worden gebracht. De betrokkene uitte tijdens het verhoor geen bezwaar tegen een overdracht aan de Duitse instanties en stelde dat hij in Duitsland goed werd behandeld.

De betrokkene verklaarde een in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal— en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene uitte tijdens het verhoor geen bezwaar tegen een overdracht aan de Duitse instanties en stelde dat hij in Duitsland goed werd behandeld. Volgens zijn verklaringen verbleef hij ongeveer een maand in een Duits opvangcentrum alvorens verder te reizen naar België. De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn korte verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We zijn van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

De Duitse instanties stemden op 10.12.2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In aile in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tót internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tót 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tót de procédure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tót Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tót heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 8 en 9 van de Verordening 604/2013, van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2,3 en 6 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.3.2.1.1. In een eerste onderdeel gaat de verzoekende partij in op de door haar aangevoerde schending van de artikelen 7, 8 en 9 van de Verordening 604/2013. Zij wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat zij verklaarde een in België of in een andere lidstaat verblijvende familielid te hebben en argumenteert dat er niet verder wordt gemotiveerd aangaande de aard van de familieband, zoals broer, zuster, vader, moeder. Zij wijst erop dat de Verordening verbindend is in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk is in de lidstaten overeenkomstig de Verdragen. De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de artikelen 7 en 8 van de Verordening 604/2013 en de zorgvuldigheidsplicht schendt alsook een manifeste beoordelingsfout begaat wanneer zij zonder afdoende motivering in verband met haar persoonlijke situatie een weigering tot verblijf met bevel tot terugbrenging geeft. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat artikel 7 wijst op de rangorde van de criteria en stelt dat met het oog op toepassing van de in de artikelen 8, 10 en 16 bedoelde criteria de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking nemen, op voorwaarde dat een dergelijk bewijs wordt overgelegd vóór de inwilliging van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokkene door een andere lidstaat overeenkomstig respectievelijk de artikelen 22 en 25 en dat in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen over de vorige verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker.

De verzoekende partij wijst erop dat zij reeds asiel vroeg in Hongarije en in Duitsland, dat zij angst heeft gerepatriëerd te worden, terwijl anderzijds genoteerd staat dat zij naar Duitsland wil teruggaan, zodat de overname van de bewoording duidelijk onjuist is en zij dan ook dit alles betwist, terwijl aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, dat een bestuurshandeling dus gemotiveerd is als niet alleen de juiste feiten maar ook de op de feiten toepasselijk rechtsregels worden vermeld en tevens uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid, dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd, dat nergens gemotiveerd is in verband met de familiebanden, dat kennelijk niet de tijd genomen wordt om het dublinonderzoek ernstig te laten verlopen, dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is – *quod non*.

2.3.2.1.2. In een tweede onderdeel, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt zich er terdege van bewust te zijn dat artikel 6, §1 van het EVRM niet toepasselijk is voor geschillen in verband met de toepassing van de vreemdelingenwet, dat het nemen van beslissingen omtrent het 'binnenkomen, het verblijf, en het uitzetten van vreemdelingen' inderdaad geen vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen betreft. De verzoekende partij meent echter dat *in casu* een betwisting omtrent een strafzaak voorligt, waarbij het onderzoek naar de waarheid door de bestreden beslissing onmogelijk wordt gemaakt. De verzoekende is van mening dat zij opnieuw dient verhoord te worden en dient zich te kunnen verdedigen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Het EVRM vereist volgende toepassingsvereisten teneinde “ de vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen” te interpreteren (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), o.c, p. 388-394):

1. Het moet gaan om een betwisting

In casu betreft het een betwisting van een aanranding van de eerbaarheid

2. De hoedanigheid van de betrokken partijen heeft daarbij geen belang (zoals in casu)

3. Betwisting omtrent een recht (in casu het Recht op een tegensprekelijke procedure)

Het persoonlijk belang bestaat erin, naast het evidente feit dat hij zij zich niet kan verweren in het strafonderzoek

4. De aard van de betwisting

Indien de betwisting handelt over een recht, zijnde betwisting van de schuld, dan kan deze zowel slaan op het bestaan ervan als op de omvang ervan of de modaliteiten van uitoefening ervan. In casu wordt de uitoefening van het recht op verdediging in een delicate zaak voor een Afghaan onmogelijk gemaakt door de bestreden beslissing .

5. Het determinerend karakter van de procedure voor het recht in betwisting
Uiteraard is in deze de uitkomst van de procedure rechtsreeks bepalend voor het recht van Verzoekende partij zich tegensprekelijk te verdedigen in het vooronderzoek”

De verzoekende partij meent dat aan alle toepassingsvoorwaarden voldaan is, zodat de waarborgen van artikel 6, §1 van het EVRM dienen gevrijwaard te worden en dat zij door de disproportionele beslissing het recht op een eerlijk proces (artikel 6 van het EVRM) (ontnomen wordt) zonder dat daartoe enige werkelijke noodzaak bestaat.

2.3.2.1.3. In een derde onderdeel geeft de verzoekende partij een toelichting bij de door haar aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht. Zij meent dat de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM dient onderzocht te worden. Het is duidelijk, volgens de verzoekende partij, dat de beslissing van de verwerende partij steunt op onjuiste feitelijke gegevens, waarbij de verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst wijst zij erop dat Duitsland door de overvloedige toestroom van asielzoekers actueel veel etnische Afghanen terugstuurt.

Vervolgens betoogt zij dat Hongarije tegenwoordig voor asielzoekers als een veilig derde land wordt beschouwd, dat de asielaanvraag van personen die aldaar Hongarije binnenkwamen via Servië evenwel onontvankelijk wordt verklaard, dat er daardoor een risico op refoulement naar Afghanistan is voor haar zonder dat de asielaanvraag ten gronde wordt onderzocht, dat in dit verband wordt verwezen naar onder meer het AIDA-rapport van november 2015.

Voorts vreest de verzoekende partij dat het beginsel van non-refoulement dat overeenkomstig het verdrag van Geneve nageleefd moet worden, niet nageleefd zou worden bij de toepassing van het concept veilig land door een andere lidstaat, waarbij zij erop wijst dat Duitsland bovendien initieel het terugnameverzoek van de verwerende partij verwierp. Zij betoogt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of Duitsland of Hongarije dit beginsel bij de toepassing van het concept veilig derde land op asielzoekers uit Afghanistan naleeft zodat er geen risico op chain refoulement bestaat. De verzoekende partij stelt dat het recente AIDA-rapport aangeeft dat de toepassing van het principe van veilig derde land in praktijk kan leiden tot schending van het non-refoulementbeginsel.

De verzoekende partij meent tenslotte dat het argument inzake de onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering een platitude is, dat de verwerende partij niet ingaat op de gerechtelijke procedure indien een asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard op grond van het concept veilig derde land.

De verzoekende partij stelt zich dan ook niet te kunnen verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door haar persoonlijke situatie niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde.

2.3.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 51/5 van de vreemdelingenwet of artikel 2 van het EVRM zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

2.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de

Verordening 604/2013. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige motivering in feite. Er wordt gemotiveerd dat de Duitse autoriteiten bevoegd zijn voor de asielaanvraag van de verzoekende partij, alsook wordt op omstandige wijze aangegeven waarom de overdracht van de verzoekende partij aan de Duitse autoriteiten geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.2.4. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3.2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel tot terugbrenging, doch wel van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.2.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk gemotiveerd werd met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van familieleden in België of in een andere lidstaat en dit als volgt: *“De betrokkene verklaarde een in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben”*. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat het een materiële vergissing betreft daar uit de ‘verklaring DVZ’ van 3 december 2015 wat een verslag is van het gehoor van de verzoekende partij op voormelde datum, duidelijk blijkt dat zij verklaarde ‘geen’ in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Immers blijkt uit het voormelde gehoor, gedurende hetwelk de verzoekende partij bijstand genoot van een tolk waarvan zij verklaarde deze goed te begrijpen (administratief dossier, verklaring betreffende procedure, vraag 2), meer bepaald uit de antwoorden op de vragen 20 en 21 dat de verzoekende partij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De verzoekende partij stelt dat niet verder gemotiveerd wordt omtrent de aard van de familieband, met name of het gaat om een broer, zuster, vader, moeder en beperkt zich tot een theoretisch betoog betreffende het verbindend karakter van de Verordening 604/2013 en de inhoud van artikel 7 van voornoemde Verordening alsook tot de stelling dat een manifeste beoordelingsfout wordt begaan door niet afdoende te motiveren omtrent haar ‘persoonlijke situatie’ en de stelling dat nergens wordt gemotiveerd omtrent de familiebanden zodat kennelijk niet de tijd werd genomen om een ernstig onderzoek te voeren, doch toont niet *in concreto* aan met betrekking tot welke familieband die zij heeft dat de verwerende partij, in schending van de artikelen 7, 8 en 9 van de Verordening 604/2013, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, nagelaten heeft onderzoek te voeren en te motiveren. De verzoekende partij toont niet aan in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben, noch

dat haar verklaring tijdens het gehoor van 3 december 2015 geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben onjuist was.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben, diende de verwerende partij niet verder te motiveren over de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties en de desbetreffende toepasselijke rechtsregels.

Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat artikel 8 van de Verordening 604/2013 enkel handelt over minderjarigen zoals de titel van dit artikel aangeeft. Dit onderdeel kan niet dienstig aangevoerd worden nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoekende partij geen minderjarige is omwille van diens meerderjarigheid en de verzoekende partij deze motieven niet betwist.

De verzoekende partij toont *prima facie* dan ook geen schending van de artikelen 7, 8 en 9 van de Verordening 604/2013, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht aan met haar betoog betreffende haar 'familie' en haar 'persoonlijke situatie'.

2.3.2.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat dat zij reeds asiel vroeg in Hongarije en in Duitsland, dat zij angst heeft gerefugeerd te worden, terwijl anderzijds genoteerd staat dat zij naar Duitsland wil teruggaan, zodat de overname van de bewoording duidelijk onjuist is en zij dan ook dit alles betwist, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de 'verklaring DVZ' van 3 december 2015 wat een verslag is van het gehoor van de verzoekende partij op voormelde datum, blijkt dat de verzoekende partij verklaarde ongeveer één maand in een opvangcentrum in Duitsland te hebben verbleven en in Duitsland goed behandeld te zijn (verklaring DVZ, vragen 22 en 33). Gelet op voorgaande verklaringen die blijken uit het gehoor van 3 december 2015, komt het de Raad niet foutief noch kennelijk onredelijk voor in de bestreden beslissing te motiveren *"De betrokkene uitte tijdens het verhoor geen bezwaar tegen de overdacht aan de Duitse instanties en stelde dat hij Duitsland goed werd behandeld."*

De Raad merkt hieromtrent ook op dat de bestreden beslissing niet letterlijk stelt dat de verzoekende partij naar Duitsland wil teruggaan, zodat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de 'overname' van deze bewoordingen onjuist is.

In zoverre zij erop wijst dat zij angst heeft gerefugeerd te worden en zou menen dat de bestreden beslissing, in weerwil hiervan, stelt dat zij geen bezwaar heeft tegen een overdracht naar Duitsland zodat de overname van de bewoording onjuist is, stelt de Raad vast dat nergens uit het Dublin-interview van 3 december 2015 blijkt dat de verzoekende partij aangaf angst te hebben gerefugeerd te worden naar Duitsland, zodat zij niet ernstig kan voorhouden dat de overname van haar bewoordingen in de bestreden beslissing onjuist is.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat haar bewoordingen tijdens het gehoor van 3 december 2015 verkeerd genoteerd staan daar er staat dat zij terug wil naar Duitsland, terwijl zij angst heeft gerefugeerd te worden en zij dan ook betwist dat zij terug wil naar Duitsland - waarbij aldus nogmaals dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing noch in het gehoor van 3 december 2015 gelezen kan worden dat de verzoekende partij terug wil naar Duitsland – beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins aannemelijk maakt. Immers genoot de verzoekende partij bij het gehoor bijstand van een tolk, waarvan zij verklaarde deze goed te begrijpen (administratief dossier, verklaring betreffende procedure, vraag 2). De verzoekende partij ondertekende voorts de vragenlijst na invulling, nadat deze haar werd voorgelezen in het Pashtou, waarmee zij te kennen gaf dat de inhoud ervan overeenstemt met de werkelijkheid.

Het feit dat de verzoekende partij ter gelegenheid van het geding inleidend verzoekschrift verklaart dat zij in de war was wanneer zij verklaarde terug te willen naar Duitsland, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt en uit de stukken van het dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij in de war was of de gestelde vragen niet goed begreep.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere stelling dat zij angst heeft voor een repatriëring doch geenszins aangeeft op welke gronden deze angst steunt, laat staan dat zij deze gronden concreet aannemelijk maakt.

In zoverre zij angst heeft voor een repatriëring naar Duitsland omwille van een mogelijks refoulement naar Hongarije, Servië of Afghanistan, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet onder punt 2.3.2.8.

In zoverre de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt angst te hebben voor een verblijf in een opvangcentrum in Duitsland omwille van de feiten waarvoor zij verdacht wordt in België, meer bepaald de aantasting van de eerbaarheid van een minderjarige, waarbij zij benadrukt dat dergelijke feiten ook in de Afghaanse cultuur laakbaar zijn en zij aldus lijkt te wijzen op een angst ten aanzien van medebewoners in een opvangcentrum, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze medebewoners in een opvangcentrum in Duitsland op de hoogte zouden zijn van haar gedragingen in België. De verzoekende partij maakt haar angst niet concreet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, noch dat zij met bepaalde gegevens geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“De betrokkene stelde dat een langs moederszijde met een smokkelaar afspraak dat de betrokkene naar België zou worden gebracht. De betrokkene uitte tijdens het verhoor geen bezwaar tegen een overdracht aan de Duitse instanties en stelde dat hij in Duitsland goed werd behandeld. De betrokkene verklaarde een in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale

bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene uitte tijdens het verhoor geen bezwaar tegen een overdracht aan de Duitse instanties en stelde dat hij in Duitsland goed werd behandeld. Volgens zijn verklaringen verbleef hij ongeveer een maand in een Duits opvangcentrum alvorens verder te reizen naar België. De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn korte verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. De Duitse instanties stemden op 10.12.2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Michael Kalkmann, “Asylum Information Database – National Country Report – Germany”, up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5). Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland

zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit voormelde overwegingen, blijkt dat de verwerende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM zowel de algemene situatie van asielzoekers in Duitsland heeft onderzocht, dit aan de hand van recente internationale gezaghebbende rapporten, als de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat die overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn. Zij voert een algemeen betoog en verwijst hiervoor op summiere en algemene wijze naar het AIDA-rapport van november 2015 zonder evenwel enige concrete passage uit dat rapport aan te halen of enige verwijzing te maken naar een of meerdere pagina's uit dat rapport die haar betoog zouden staven.

De thans bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de verzoekende partij wordt overgedragen aan de Duitse autoriteiten, doch niet aan de Hongaarse autoriteiten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten de terugname van de verzoekende partij uitdrukkelijk hebben aanvaard op basis van artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013 dat als volgt luidt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Artikel 18 (2) lid 1 van de Verordening 604/2013 luidt als volgt:

“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Uit de uitdrukkelijke aanvaarding van het terugnameverzoek op basis van artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013 en uit voormelde bepalingen blijkt duidelijk dat de Duitse autoriteiten de asielaanvraag van de verzoekende partij zullen onderzoeken.

De verzoekende partij maakt met haar ongestaafd betoog geenszins aannemelijk als zou zij door de Duitse autoriteiten zonder grondig en correct onderzoek van haar asielaanvraag en in strijd met de internationale en Europese bepalingen worden overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten of nog naar Servië of naar Afghanistan zou worden teruggeleid.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat Duitsland door de overvloedige toestroom van asielzoekers actueel veel etnische Afghanen terugstuurt, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft. De verzoekende partij legt geenszins rapporten voor waaruit zou blijken dat actueel veel etnische Afghanen worden teruggestuurd door Duitsland omwille van de overvloedige toestroom van asielzoekers. Zelfs indien kan aangetoond kan worden dat veel etnische Afghanen door Duitsland worden teruggestuurd, toont de verzoekende partij hiermee niet aan dat dit gebeurt zonder dat hun asielaanvraag conform de internationale en Europese bepalingen ten gronde werd behandeld door Duitsland.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat Hongarije tegenwoordig voor asielzoekers als ‘veilig derde land’ wordt beschouwd, onderbouwt de verzoekende partij haar betoog allerminst. Evenzeer betreft een dergelijke stelling een loutere bewering die de verzoekende partij geenszins staft.

Waar de verzoekende partij stelt dat de asielaanvraag van personen die Hongarije binnenkwamen via Servië onontvankelijk wordt verklaard en er daardoor een risico op refoulement naar Afghanistan bestaat zonder dat haar asielaanvraag ten gronde werd onderzocht, verwijst zij naar het AIDA-rapport van november 2015 doch zonder enige concrete passage uit dat rapport aan te halen of enige verwijzing te maken naar een of meerdere pagina’s uit dat rapport die haar betoog zouden staven. Bovendien betreft het een loutere bewering die de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk maakt. De Raad herhaalt dat uit de uitdrukkelijke aanvaarding van het terugnameverzoek op basis van artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013 en uit de voormelde bepaling en artikel 18 (2) lid 1 van de voormelde Verordening duidelijk blijkt dat de Duitse autoriteiten de asielaanvraag van de verzoekende partij zullen onderzoeken en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt als zou zij door de Duitse autoriteiten zonder grondig onderzoek van haar asielaanvraag en in strijd met de internationale en Europese bepalingen worden overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten of nog naar Servië of Afghanistan zou worden teruggeleid.

Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat uit het enkele feit dat Duitsland het terugnameverzoek van de verwerende partij initieel verwierp, kan afgeleid worden dat Duitsland het non-refoulementbeginsel niet zal naleven.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet onderzocht of Hongarije het non-refoulementbeginsel bij de toepassing van het concept veilig derde land op asielzoekers uit Afghanistan naleeft zodat er geen risico op chainrefoulement bestaat, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet gerespatieerd wordt naar Hongarije.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet onderzocht of Duitsland het non-refoulementbeginsel bij de toepassing van het concept veilig derde land op asielzoekers uit Afghanistan naleeft zodat er geen risico op chainrefoulement bestaat, wijst de Raad erop dat de verwerende partij wel degelijk onderzocht of Duitsland de internationale regels respecteert en desbetreffende motiveert. De verzoekende partij weerlegt de motieven niet *in concreto*. Zij toont niet met concrete elementen of rapporten aan dat zij door de Duitse autoriteiten zonder grondig onderzoek van haar asielaanvraag en in strijd met de internationale en Europese bepalingen zou worden overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten of nog naar Servië of Afghanistan zou worden teruggeleid

Waar de verzoekende partij stelt dat het recente AIDA-rapport aangeeft dat de toepassing van het principe van veilig derde land in de praktijk kan leiden tot de schending van het non-refoulementbeginsel, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij nalaat aan te duiden op welk AIDA-rapport zij doelt, zodat haar stelling niet kan geverifieerd worden. Zelfs indien er kan van uitgegaan worden dat de verzoekende partij verwijst naar het AIDA-rapport betreffende Duitsland van november 2015, herhaalt de Raad dat een dergelijke summiere en algemene verwijzing zonder evenwel enige concrete passage uit dat rapport aan te halen of enige verwijzing te maken naar een of meerdere pagina’s uit dat rapport die haar betoog zouden staven, niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij nog meent dat het argument inzake de onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering een platitude is, toont zij niet aan dat dit argument berust op een incorrecte feitenvinding, een incorrecte beoordeling of kennelijk onredelijk is. In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij niet ingaat op de gerechtelijke procedure indien een asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard op grond van het concept veilig derde land, toont de verzoekende partij niet aan dat het onontvankelijk verklaren van een asielaanvraag op grond van het concept veilig derde land – waarbij de verzoekende partij geenszins aantoonde dat indien het concept van veilig derde land wordt gebruikt bij het behandelen van een asielaanvraag dergelijke aanvraag onontvankelijk wordt verklaard door Duitsland – niet valt onder de term ‘afgewezen asielaanvragen’ waarvoor aldus onafhankelijke beroepsinstanties bestaan

zoals blijkt uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat er geen onafhankelijke beroepsinstanties zouden bestaan wanneer haar aanvraag op grond van het concept 'veilig derde land' 'onontvankelijk' zou worden verklaard.

De verzoekende partij toont dan ook *prima facie* niet aan dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Duitsland. Gelet op hetgeen voorafgaat kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd.

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van de middelen kan op het eerste zicht verder niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij haar beoordeling van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding of deze hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Enige miskennis van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan *prima facie* dan ook niet worden vastgesteld.

2.3.2.9. De Raad wijst er tenslotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

In zoverre de verzoekende partij meent dat *in casu* een betwisting omtrent een strafzaak voorligt, waarbij het onderzoek naar de waarheid door de bestreden beslissing onmogelijk wordt gemaakt en zij van mening is dat zij opnieuw dient verhoord te worden en dient zich te kunnen verdedigen, wijst de Raad erop dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, met name de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde persartikelen, blijkt dat er voorlopig geen verder gerechtelijk onderzoek en dus geen voorleiding bij de onderzoeksrechter komt. Bovendien heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat de verzoekende partij het recht zou ontzegd worden om zich, al dan niet met bijstand van een advocaat, te verdedigen in een eventuele latere strafrechtelijke procedure.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij door een disproportionele beslissing het recht op een eerlijk proces wordt ontnomen zonder dat daartoe enige werkelijk noodzaak bestaat.

Een schending van artikel 6 van het EVRM, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verwerpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. VERMANDER